

[Boligministeren.]

væsentlige forhøjelser; stigningen kan også skyldes, at den almindeligt ansatte, kalkulatoriske leje, der ved førstegangsudlejning altid er taget forbehold for, har været for lav, og derfor må den forhøjes efter bygge-riets afslutning og byggeregnskabet's udarbejdelse. Der kan være gennemført forbedringer, som giver det lejede en øget brugsværdi, og endelig er der stigningen i de almindelige driftsudgifter, som det ærede medlem omtalte.

Jeg kan altså ikke helt klart give svar på, hvor store lejeforhøjelser der er gennemført alene som følge af de stedfundne stigninger i de almindelige driftsudgifter, men jeg vil gerne give nogle oplysninger, der belyser, i hvilket omfang disse driftsudgifter er steget siden 1958; det er jo også navnlig det, det ærede medlem spørger om.

Jeg må først pointere, at når jeg taler om de almindelige driftsudgifter, og når jeg skal give nogle tal for stigningen i disse udgifter, så tænker jeg her kun på udgifter til forsikringer, afgifter for vand og elektricitet, renholdelse, vedligeholdelse, administration og de udgifter, der kommer ind under begrebet diverse udgifter. Jeg medtager altså ikke de halvårslige prioritetsydelse, fordi denne post normalt er uforandret fra år til år; disse er som nævnt i det sociale byggeri steget i de senere år, fordi statslånsydelse er blevet forhøjet. Jeg medtager heller ikke skatterne, for de kan efter bestemmelserne i lejeloven uden videre udlignes på de enkelte lejemål.

Men det, der kommer ind under begrebet almindelige udgifter, er i perioden 1958-61 steget fra 512 kr. til 585 kr., altså omkring 75 kr. pr. lejlighed for det sociale byggeri taget under ét. Hvis man regner med, at en lejlighed gennemsnitlig er på 70-75 m², så er driftsudgifterne i denne periode altså steget med ca. 1 kr. pr. etagemeter. De regnskabsmæssige oplysninger fra de sociale boligforetagere foreligger endnu ikke for 1962, men jeg vil tro, at stigningen i de almindelige driftsudgifter i det forløbne år har været forholdsvis beskedne.

Hvis man skal sammenstille denne stigning i driftsudgifterne i perioden fra 1958 til 1961 med det sociale byggeris husleje i 1939, kan jeg oplyse, at m²-lejen for det sociale byggeri under ét lå omkring 12 kr.

pr. m² i 1939, og stigningen i driftsudgifterne på 1 kr. pr. m² svarer altså til en stigning på ca. 8 pct. af 1939-lejen. Hvis man alene ser på det sociale byggeri, der blev opført i 1939 — altså det nyopførte — viser det sig, at lejen lå på 15-20 kr. pr. m², og i relation til denne leje svarer den driftsudgiftsstigning, jeg her har nævnt, på 1 kr. pr. m² altså til en stigning på 5-7 pct.

Jeg håber, disse oplysninger er tilstrækkelige for det ærede medlem til i hvert fald at belyse størrelsen af stigningen i de almindelige driftsudgifter siden 1958.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Peter Larsen* til socialministeren:

„Kan ministeren — på baggrund af, at de københavnske sygekasser ved påstempling af recepter henviser patienter til et bestemt bandagistfirma — oplyse, i hvilket omfang tilsvarende favorisering af enkelte firmaer i øvrigt finder sted inden for sygekasser eller andre sociale organer, og hvad kan og vil ministeren foretage sig for at hindre sådan favorisering fremover?“

Peter Larsen: Baggrunden for mit spørgsmål er som nævnt det tilfælde af favorisering af et bestemt bandagistfirma, som for nylig har været fremdraget i dagspressen. Det pågældende bandagistfirma ejes af Arbejdernes kooperative Skotøjsfabrik, men har mig bekendt ikke derudover udmærket sig på en måde, der skulle gøre det naturligt, at de københavnske sygekasser specielt skulle henviser til dette firma, når patienter skal have påstemplet recepter om bandager o. lign.

Jeg skal ikke her beskæftige mig med de juridiske sider af dette spørgsmål. Det, som for mig er det afgørende, er, at den fremgangsmåde, som de københavnske sygekasser her anvender, er egnet til at give patienterne det fejlagtige indtryk, at den pågældende bandagist skulle have en slags eneret på de pågældende leverancer eller være billigere eller på anden måde udmærke sig fremfor andre bandagister, og det anser jeg for urimeligt. Jeg må gå ud fra, at det var den samme vurdering, der i 30erne fik den højtærede ministers forgænger, daværende socialminister Steincke, til, efter